

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. IV. Magna felicitas S. Joseph, quòd desponsatur fuerit SS. Virgini.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

loquere cordibus nostris, & illa tum cognoscere, tum amare fac pulchritudinem puri hujus amoris, qui transformate nôrit in te animas nostras.

Affectus hic pijsissimi nostri Viatoris ita me alliciebat, ut nil aliud ex ore ejus excipere petoptâsem: Sed nonnulli è Societate, quibus

nondum satisfactum fuerat circa id, quòd intellexerant de Excellentijs Magni Sancti Joseph, plures ipsi proposuerunt quæstiones circa connubium ipsius cum Sanctissimâ Virgine, de quo nondum locutus fuerat; quibus ut satisfaceret, ita locutus est illis.

* *

ARGUMENTUM.

Magna felicitas Sancti Joseph, quod desponsatus fuerit Sanctissima Virgini.

ARTICULUS IV.

Admiranda
vis contra-
ctûs Matri-
monij.

Res mira est consideratu, & quamcunque etiam considerationem impendamus, comprehendere non possumus, quousque extendat se vis ac robur contractûs matrimonij. Vir & mulier fuere ab initio non nisi una eadèmq; res. Adam primus homo creatus fuit totus solus, & hæc sola persona humana erat simul vir & mulier, siquidem prima scemina non erat nisi quædam pars viri, quæ nondum separata erat ab ipso. Deus dividit hunc hominem in duas partes, & ex parte ipsius unâ effingit mulierem, quæ ipsi omninò erat similis, & quamprimum iterum illam unit & conjungit cum ipso per vinculum Matrimonij; vultque illam denuò fieri unam eadèmq; rem cum ipso, hancque unionem esse tamque tam arctam validam, ut imitetur unio-

nem animæ cum corpore, ita ut nihil disrumpere ipsam possit, nisi eadem potentia, quæ animam à corpore dividit. Et est mors sola, quæ separare potest animam à suo corpore; similiter mors sola, quæ separare possit virum ab uxore suâ, & uxorem à viro suo.

Et idèò æquum omninò est, ut omnia communia sint inter personas conjugatas, ijdem honores, eadèmq; divitiæ, ijdem affectus eadèmq; sentia; & adjungi potest, eadèmq; vita, idem corpus, & eadèmq; anima, eòquòd non sint duo, sed unum quid. *Erunt duo in carne una*; Et in omni bono jure non habentur ambo, nisi pro unâ solâ eadèmq; personâ. O Deus! ex hoc principio tam manifesto, tamque certo, quàm admirandæ deduci possunt consequentiæ, ad illust-

Vir & mu-
lier sunt
velut una
eademque
persona.

lustrandam gloriam & inestimabilem felicitatem hominum omnium felicissimi Sancti & Magni Joseph.

1. Reg. 17. David cum adhuc juvenis esset & parvulus pastor, circumferens jam cor & animam magni Regis, eum videret insolentiam Goliathi & insultus, quos faciebat cuncto Israël. populo, sentiebat sat animi sibi esse ad congregandum cum ipso, & prosternendum prodigiosum hunc carnis Colossum: Oportet, ut triumphare faciam ipsius cæde potentiam Dei Israël, & gloriam nationis meæ; unde & voce altâ interrogare haud est veritus: *Quid dabitur viro, qui percussit Philistæum?* Responsum est illi: *Dabitur illi Rex divitijs, & filiam suam dabit illi;* Non potest altius extollere ipsorum, quàm faciendo, ut una eadèmpersona evadat matrimonij vinculo eum Filiâ suâ, *Quid dabitur illi ex cunctis hominibus, quem maximè DEUS voluerit honorare?* Ipse est omnipotens, continet in thesauris suis, divitias inestimabiles, dico in omnibus thesauris suis, naturæ, gratiæ, gloriæ; *ipsum dabit Rex divitijs;* Deus possessioni ejus consignabit hæc omnia: Sed quòd his omnibus plus est; *Matrem suam dabit illi,* sponsam nempe & conjugem. Ecce maximum, quem conferre illi potest honorem: Extendat namque Omnipotens bra-

Deus altius non potest extollere hominem, quàm dando illi sponsam Sanctissimâ Virginem.

chium suum, quantum voluerit; ad sublimius gloriæ fastigium attollere non poterit purum hominem, quàm faciendo, ut mediante vinculo matrimonij evadat una eadèmpersona res cum propriâ Matre suâ. O Deus, quantam excellentiarum immensitatem, quibus Sanctus noster coronetur Joseph; divinum hoc progignet matrimonium? O quanta hæc ipsi felicitas;

In primis omnes honorum tituli communes sunt marito inter & uxorem: quando igitur in audio, quòd tota Ecclesia proclamet Sanctissimam Virginem, Reginam Patriarcharum, Reginam Prophetarum, Reginam Apostolorum, Reginam Martyrum, Reginam Confessorum, Reginam Virginum, & tandem Reginam Sanctorum omnium, dico; Ecce Reginam cum gloriosis suis titulis, ubi est Rex, qui communes illos habeat cum illâ? Et video Magnum Sanctum Joseph, omnibus hisce diadematis ex legitimo matrimonij sui jure coronatum. Quando video Reginam hanc nuncupari Matrem Dei? Et ostenditur mihi magnus Sanctus Joseph; Ecce tibi illum ita in Evangelio nuncupatum, & nuncupatum à Reginâ ipsâ Augustâ Sponsâ suâ: *Pater tuus & ego dolentes, querebamus te:* Non solum autem honorat ipsum nomine Patris, sicut ipsa gestat nomen Matris, eòquòd omnes honorum tituli ijdem sint pro uxore & mari-

Tituli honoris Sanctissime Virginis spectant quoque ad S. Joseph.

Luc. 2.

to, sed etiam primum locum cedit illi, eumque præponit sibi, sicut sœminarum exigit debitum: *Pater tuus, & ego.*

Quando video omnes pennas sacrorum Scriptorum occupatas exarandis Elogijs Sanctissimæ Virginis, & omnia ora Eloquentissimorum Sanctorum Patrum reserata ad divulgandam ipsius gloriam; quodque in totâ Ecclesiâ, & cuncta per sæcula resonent omnia admirabilis hujus Matris laudibus; dico. Hæc est sœmina, quæ suum sibi habet conjugem, & inter personas conjugatas omnia sunt communia, nihil hic adest divisum, omnes honorum tituli, qui spectant ad sœminam, spectant quoque ad maritum, ex jure ipsi acquisito per contractum matrimonij. O Deus! Si vellemus hæc proficui, quod nos deducerent, si videremus, quod omnes eximie prærogativæ, quæ attribuuntur Sanctissimæ Virgini, spectent quoque titulo justitiæ ad charissimum ipsius sponsum & conjugem: *Quia omnia, quæ sunt uxoris, sunt viri.*

Ipso tempore occupatio fuit communis.

Ambo ab æterno prædestinati sunt ad cooperandum magno mysterio Incarnationis & Redemptionis mundi, quæ universalis est felicitas, concernens gloriam Dei & æternam omnium hominum salutem; ambo exempti fuere à peccatis & ubertim referti gratijs, ut idonei essent ad exequendum di-

R. P. Isaac Consultas, Tom. II.

gnè immensum hoc negotium; ambo descenderunt è Regibus & Patriarchis, & omni eo, quod nobilissimum erat in Veteri Testamento; ambo devoverunt se Deo per votum Virginitatis; ambo habuerunt mandatum de conservandâ, nutriendâ & educandâ Sanctissimâ Humanitate Verbi Incarnati: Mater postquam produxerat ipsam è propriâ suâ substantiâ, nutrit quoque eam proprijs suis uberibus, Pater nutrit illam labore & operâ manuum suarum; & ambo possederunt pretiosum hunc thesaurum, eodem omnino corde; ambo conservârunt ipsum magis sollicitè, quàm propriam suam vitam. Et incomparabilis hæc gloria, quæ omnes in cœlo Angeli non fuere digni, communis est utrique.

Hoc nondum sufficit: non solum honores, sed insuper omnes divitiæ conjugum æqualiter spectant ad utrumque, & eodem jure possidentur tum à sœminâ, tum à marito, ita ut, quod est unius, sit etiam alterius: Sic omnes immensi divitiarum Sanctissimæ Virginis thesauri verè spectant ad magnum Sanctum Joseph, castissimum ipsius Sponsum. O bone Deus! quantâ igitur locupletatus est felicitate magnæ huic desponsans te consorti, præcipuus, nobilissimus & ditissimus in toto universo & cunctis omnino sæculis! Quando S. Paulus discurret de sum-

P p mo

Rom. 8.

mo amore, quem Deus Pater exhibuit nobis, donando nobis Filium suum Unigenitum, hanc inde deducit consequentiam: *Quomodo cum illo non omnia nobis donavit?* An possibile sit, quod postquam nobis dedit totum hanc pretiosum cordis sui thesaurum non donarit nobis quoque cetera omnia, quae spectant ad ipsum? Jam formo eundem discursum circa argumentum Matrimonij Sanctissimae Virginis cum Sancto Joseph. Vides quantam dilectione ipsa adamaverit illum, dum se ipsam illi donavit, per vinculum scilicet matrimonij: an ergo possibile sit, quod postquam propriam suam personam donavit ipsi, non donaverit ipsi etiam omnia bona sua? Non certe, cum vera & legitima sit ipsius sponsa, adeoque, quae sua sunt, sint etiam ipsius.

Enarrare speciatim non possumus omnes illius divitias; nihilominus exploratum est nobis, ipsam summam esse divitem: non loquitur de hoc terrae pulvere, quem mundani homines insignire non dubitant bonorum Nomine, quaeque verius nuncupari possent mala, eoque qui possident illa immoderato cordis affectu, omnes miserabiles sint & infelices: Ipsa dives erat omnibus veris bonis, quae continentur in thesauris Dei; iterum enim assumo huc discursum S. Pauli: Cum Pater consue amaverit ipsam, ut ipsius reali ac

naturali possessioni consignaverit proprium & Unigenitum suum Filium, qui est totus thesaurus ipsius, & ipsūmet infinitam ratione reddit divitem; an cogitari possit, quod denegaverit ipsi quidquam ex omnibus ceteris ad se pertinentibus divitijs?

Agnoscamus universim tria genera thesaurorum Dei. Unus est thesaurus naturae, qui cum sit opus ipsius omnipotentis, spectat totus integer ad ipsum velut ad Auctorem suum; Alter est thesaurus gratiae, qui opus est ipsius bonitatis, adeoque ad alium velunt quid proprium, spectare non potest, nisi ad ipsum solum: Et tertius est thesaurus gloriae, qui proprium est ipsius regnum, cuiusque plena & integra possessio, est proprium ipsius bonum. Omnes hi thesauri non sunt quidem aequales in valore, aequaliter tamen abundantes sunt & inexhausti; nihilominus dici potest, quod Deus quasi exhausserit illos, ad donandum ratione quadam illos omnes Sanctissimae Virgini, donando ipsi Unigenitum suum Filium, velut totidem Eximias dotes, ad possidendum dignè sublimissimam dignitatem Matris Dei: *Quomodo enim cum illo non omnia illi donavit?*

Vis intueri, quomodo Deus omnipotentem manum suam in omnes suos mittat thesauros, ut ea omnia, quae trahit inde, consignet in manus & possessionem

MA.

Deus habet tres thesauros inexhaustos, quos donat Sanctissimae Virgini & S. Joseph

Ecl.

Tot
ra
pro
Ch
San
Ma

P.

MARIE, divinæ Matris suæ : aspice, quid faciat ex thesauro naturæ. Ipse prædestinavit eam omnium primam cum Filio suo Unigenito, & exin creavit cetera omnia pro ipsis, ad conferendum hæc in illos velut munus quoddam & donatum. Quid sibi hoc vult? Ecclesia, quam Sanctus moderator Spiritus, Sanctissimæ Virginis inserit ori hæc verba, quæ desumpta sunt ex capite 28. Ecclesiastici: *Ab initio & ante secula creata sum.* Affirmat nobis, ipsam creatam esse omnium primam, ab initio ante cuncta secula. Hoc intelligi non potest, quantum ad executionem, nec quantum ad existentiam actualem, siquidem ipsa producta non est realiter, nec ante mundum, nec ab initio mundi; verum tamen est, illam omnium primam esse ex creaturis cum Filio suo Unigenito in intentione Dei: ipsa igitur finis est, ob quem tota natura creata fuit; hæc igitur tota spectat ad ipsam juxta veram Dei intentionem: Et hoc mirabile videri non debet.

Si Sanctus Paulus scribens ad Christianos Corinthi incolas, postquam longam texuit illis enarrationem de mundo, de vitâ & de morte, de rebus præsentibus & futuris, tandem adjungit: *Omnia vestra sunt; vos autem Christi, Christus autem Dei: quanto æquiori jure dici potest ad Sanctissimam Virginem: Omnia tua sunt;*

Tua sunt omnia, ô suprema rerum creaturarum omnium Domina; cælum, terra, astra & elementa, plantæ & animalia, Angeli & homines: Omnia pro te facta sunt, & tua sunt, & tu unice es JESU CHRISTI, & JESUS Christus est Dei Patris sui; Et si Deus dixit aliquandò Sanctæ Theresiæ, quæ temporum nostrorum extitit prodigium: *Noveris, Filia mea, quòd Sancta Theresia si mundum aliam ob rationem non creasset, creata ipsam voluisset propter te solam an mirum sit, si dicatur, Deum creasse mundum, totamque produxisse naturam propter Sanctissimam Matrem suam. Omnia igitur ipsi sunt subdita, omnes creaturæ reverentur ipsam, obtemperant ipsi, omnes mundi nationes & generationes beatam prædicant ipsam; non nisi infernus cum asseclis suis est, qui ipsam contemnat. Sic totus naturæ thesaurus exhaustus est, ad ipsam locupletandam, & tamen minima hæc divitiarum ipsius est portio.*

Secundus thesaurus Dei, qui thesaurus est gratiæ, incomparabiliter magis locupletat ipsam. Quod ut nobis persuadeat, Sancta Ecclesia, appellari, à nobis vult ipsam in Lyranis, Matrem divinæ gratiæ: Mater includit totum infantem in utero suo, & possidet ipsum totum integrum: Si confideres cum reverentiâ, quid inclusum sit in utero Sanctissimæ Virginis, non videbis, nisi divinam

Ecl. 28.

Tota natura est facta pro JESU Christo, & Sanctissima Matre ejus.

1. Cor. 3.

gratiam, eodquod Filius Dei incarnatus complectatur in se omne inexhaustum mare gratiarum, quæ sanctificare possunt tum Angelos, tum homines: Nónne igitur manifestè constat, consignatam ipsâ esse possessionem totius thesauri infinitâ ratione divitis gratiarum Dei?

Tota gratia à JESU Christo est facta præcipuè pro sanctissimâ Matre suâ.

S. Hieron. serm. de Assumpt.

Verum quidem est, non ipsi soli apertum esse pretiosum hunc gratiarum Dei thesaurum, cæteris autem omnibus mansisse obseratum: Non; Bonitas ipsius tanta est, ut participes ipsius velit reddere omnes peccatores; sed verum etiam est, præcipuè & principaliter totum hunc divitem thesaurum pro ipsâ esse destinatum, & si alij ex eò aliquam accipiant portionem, hic majorem, ille minorem, ipsam possidere illum totum integrum, absque ullâ diminutione: Ita loquitur Sanctus Hieronymus: *Cæteris per partes, in MARIAM verò totius gratia plenitudo venit.* Ipsa illius est Domina, possidens ipsum non velut rem à se factam, sed velut bonum sibi dono relictum. Ipsa illius est dispensatrix, velut prudens Oeconoma totius domus DEI, eodquod juxta commune idioma Sanctorum Patrum, nullam accipiamus à Deo gratiam, nisi mediatrice ipsâ & potenti ipsius intercessione. Ecce igitur secundum quoque thesaurum Dei, illum nempe gratiarum, totum

consignatum manibus & possessioni Sanctissimæ Virginis; Et hæc secunda divitiarum ipsius est portio, sine comparatione major & pretiosior primâ.

Et quantum ad tertium, qui thesaurus est gloriæ, cogitandum & loquendum de ipso est, sicut de illo gratiæ, eodquod ipse aliud non sit, quàm eadem gratia in fructu suo, & in totâ maturitate suâ; & mensura gloriæ in omnibus animabus, semper sit illa gratiæ, quam possiderunt. Dicendum igitur est, quod sicut Deus induxit Sanctissimam Virginem in possessionum omnium thesaurorum gratiæ suæ, induxit etiam ipsam in plenam cunctorum thesaurorum gloriæ suæ possessionem. Nónne hoc sit mysterium absconditum sub velo magni illius signi, quod monstratum est Sancto Joanni, & descriptum ab ipso, capite Apocalypseos suæ duodecimo: *Signum magnum apparuit in cælo, Mulier amicta Sole.* Tota gloria spectat ad Deum, & post illum ad sanctissimam Virginem.

Quod aliqua mulier, quæ majoris non fuerit altitudinis, quàm quinque vel ad summum sex pedum, adhibeat omne textile aureum solis, qui solus centies sexagesies sexies major est universo terrarum orbe, ad conficiendum sibi ex eo amictum summâ coruscantem luce ac Majestate: Quid nobis vult vel potest id innuere? nisi quod Sanctissima Virgo vestita & amicta sit toto ac omni

progr.

prorsus thesauro gloriæ. Si auferres totum è cælo solem, quid remaneret ipsi luminis; & si auferres Paradiso omnem gloriam, quâ circumfusa est Sanctissima Virgo, velut paludamento quodam regio, suæ gloriæ proportionato, nonne dici posset, non relinquendam ipsi fore nisi paupertatem, eodquod ipsa secum auferret omnia? Et nihilominus, licet hæc mulier amicta fuerit sole hincque factus non esse videretur, nisi ut serviret ipsi soli; luna, quam habebat sub pedibus suis, non cessabat tamen resplendere lumine sibi à sole communicato; & tantum abest, ut hæc exarserit invidiâ in mulierem illam, utpote supra se exaltatum, & totum quasi dominium solis sibi usurpantem quatenus ex eo sibi pararet amictum, ut potius ex eo sibi complacuerit, ipsique retulerit in acceptis, quod ex abundantia sui luminis communicaverit sibi, ad locupletandam se non minus, quam exornandam.

Quid facere nos possumus miserii mortales, reptantes super terram? nisi quod aspiciamus nos velut hanc lunam sub pedibus magnæ hujus Reginae cælorum, & parvulos quosdam radios gloriæ, cujus totus thesaurus circumfundit ipsam, expectemus & efflagitemus ab ipsâ profundâ cum humilitate, corde fervido, & Sancto Zelo, cum Guerrico Abbate:

O MARIA sature gloriâ Filii tui, & dimitte reliquias tuas parvulis tuis. O divina MARIA, fructe bonis avibus, & affluenter te satias, dilecti Filii tui gloriâ, cujus totum possides thesaurum; gratulamur nos felicitati tuæ, & lætamur de gaudij tui magnitudine; sed aspice nos sub pedibus tuis, emolliatur cor tuum miserijs nostris, & ex tuâ aliquid nobis largire abundantia.

Adunemus modò omnes Sanctissimæ Virginis divitias, & non nisi unum ex ijs construamus acervum; possidet ipsa proprium Filium Dei, qui essentialis thesaurus est, necessarius, infinitus & æternus Dei Patris sui: Hic Patet cum præcipuum ac summum hoc donum fuerit MARIÆ impertitus, utique nihilominus ei dare è cæteris bonis suis: Siquidem, quomodo cum illo non omnia illi donavit? Ipsa igitur possidet tres magnos thesauros Dei, qui sunt extra ipsum: Et sunt ille naturæ, ille gratiæ ille gloriæ; fatere locupletissimam hanc esse personam, quæ fuerit producta unquam ab Omnipotenti brachio Dei. Verùm hæc filia & Virgo est matura nuptijs, apta viro: Quis tantæ Virginis dignus erit connubio? tam auspiciatam sortem soli Sancto Joseph destinavit Deus ab æterno, tam insigni connubio cupiens locupletare illum supra omnes Sanctos, tum militantis, tum triumphantis Ec-

Immensæ
divitiæ,
quas S. Jo-
seph acqui-
sivit, de-
sponsando
se Sanctissi-
mæ Virgi-
ni.

tagloria
ctac ad
tur, &
illum
Sanctiss
am Virg
em,

De. 11.

clesiæ; edquod certum sit, omnia forminæ & uxoris bona, spectate quôque ad Virum. O magne Sancte Joseph, quanta te beavit felicitas, dum Virginis Sanctissimæ aucupatus & nactus es nuptias! ô magne Sancte Joseph, quantæ te mansere in auspicio illo die divitiæ, dum illigasti te conjugio, cum ipsâ Dei Genitrice! siquidem nihil est in cunctis Patris celestis thesauris, quod electæ & perdilectæ huic cordis sui Filiz non fuerit impertitus: Tu locupletatam invenis ipsam omnibus hisce immensis divitijs, & dum jungis te illi, ipsa tradit se tibi cum omni eo, quod possidet; cum enim ita te diligit ut propriam suam tibi consignet & donet personam, quomodo negare tibi poterit vel minimam omnium bonorum, quibus affluit portionem? Quomodo cum illâ non omnia tibi donavit? ô Magne amice Dei, quàm magnam omnes tum Angeli, tum homines, præcipuè ij omnes, quos ceu tuos foves clientes, habent ansam dilatandi præ gaudio cor suum, & tuæ congratulandi, quam nactus es, inestimabili felicitati!

Magna felicitas Sancti Joseph, dum possidet cor Sanctissimæ Virginis,

An rem ulteriùs urgeam, ut in majorem adducam te admirationem felicitatis altissimæ, quam obtinuit, dum iniit connubium cum Sanctissimâ Virgine? An dicam, quod præcipua & pretiosissima connubij sui extiterit dos

& antiphetna, possidere Cor plenè Charissimæ suæ sponsæ? & in hoc Corde, quis poterit explanare, quantum divitiarum inestimabilium abundantiam accumulaverit manus Dei! Audi loquentem hæc super te unum è fidelissimis & ferventissimis, qui fuerint unquam, amborum horum conjugum, servus, qui est Sanctus Bernardinus Senensis, magnum hoc Ordinis Seraphici Jubar: *Quia omnia, quæ sunt uxoris, sunt etiam viri, credo, quod Beatissima Virgo totum thesaurum Cordis sui, quem Joseph recipere poterat, illi liberalissimè exhibeat.* Teneo igitur, nullam fuisse virtutem tam perfectam, nullum affectum tam nobilem, nullam gratiam tam abundantem in Corde divinæ hujus sponsæ, quæ pariter non fuerit in castissimi ipsius sponsi animo & Corde.

An dicam tibi, quod ratione quadam ipse cessaverit esse homo, sicut alij homines, ut evaderet totus similis Sanctissimæ Matri Dei, quando adactus est gloriæ, ut fieret & esset Sponsus ipsius; siquidem tum sapientiz, tum æquitatis obtinet regula, ut non fiat, nec ineantur connubia, nisi inter Personas, quantum fieri poterit, æquales; vix enim conspectum est unquam, quod connubia inæqualia alios, nisi malos, produxerint effectus: *Si cui vis aptè nubere, nube pari.* Credo quod

S. Jos

S. Bernardi
næ Senen-
sium de
laudibus
Joseph,

S. Joseph. Quasi infinita ratione, fuerit inferior adeoque impar excellentiis Sanctissimæ Virginis ante Matrimonium suum. Ut igitur Deus, qui ipsemet factum hoc instruxit conubium id faciendo, non conjungeret personas inæquales, Sanctum Joseph Sanctissimæ Virgini jungendo sponsam, eodem tempore cunctis ipsum exornavit excellentiis, cunctis instruxit perfectionibus necessarijs, quibus dignus ipseus consortis effici mereretur.

Quantò plura circa ingens hoc argumentum vobis loquor, tantò plures invenio excellentiarum immensitates, quibus absorbeor, cogitationes meæ confunduntur, & animus meus nimio offenditur & obtunditur lumine. Ne urgeatis me ut ultra progrediar, aliàs dilabemur in labyrinthum, unde difficillimus, imò, vix ullus nobis patebit exitus; Non, non, responderunt simul plures è concione, toti jam exsaturati ex eo, quod dixerat, sufficit, maneamus absorpti delectabilibus hisce abyssis nec inde egrediamur; satis sit no-

bis admirari, quamvis comprehendere non possumus, prærogativas & excellentias Magni Sancti Joseph, possidentis honorem, quòd sponsus sit & conjux Virginis Sanctissimæ.

Societas videbatur contenta, & jamjam expedita ad recedendum, tum dixi illis: Expectate, Domini mei, quoad informer circa aliquam difficultatem, quæ meo adhuc inhaeret animo. Novè vi usitatissimè vocari Sanctum Joseph Sponsum Sanctissimæ Virginis, nec dubito, quin verum sit; nihilominus legi in pluribus Sanctis Patribus, Spiritum Sanctum vocari ab ipsis Sponsum Virginis; adhæc edoctus sum parvam quandam oratiunculam, quæ admodum devota mihi videtur, ubi Sanctissima Virgo hisce verbis salutatur: Ave Filia Dei Patris, Ave Mater Dei Filij, Ave Sponsa Spiritus Sancti. Nuncupatur igitur Sponsa Spiritus Sancti. Ubi primum meam intellexerunt difficultatem, tota societas suo resedit loco & Viator noster ita locutus est nobis.

